

EBA/GL/2014/05

7 iulie 2014

Ghid

privind transferul semnificativ al riscului de credit în legătură cu
articolul 243 și articolul 244 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013

Ghidul ABE privind transferul semnificativ al riscului pentru tranzacțiile de securitizare

Statutul prezentului ghid

Prezentul document conține orientări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE („Regulamentul ABE”). În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul ABE, autoritățile competente și instituțiile financiare trebuie să depună eforturile necesare pentru a respecta ghidul.

Ghidul prezintă punctul de vedere al ABE privind practicile adecvate de supraveghere în cadrul Sistemului European de Supraveghere Financiară sau privind modul în care dreptul Uniunii Europene trebuie să fie aplicat într-un anumit domeniu. Prin urmare, ABE se așteaptă ca toate autoritățile competente și instituțiile financiare cărora li se adresează să respecte ghidul. Autoritățile competente cărora li se aplică ghidul trebuie să se conformeze prin încorporarea acestuia în practicile lor de supraveghere, după caz (de exemplu, prin modificarea cadrului legislativ sau a proceselor de supraveghere), inclusiv în cazurile în care ghidul vizează în principal instituțiile.

Cerințe de raportare

În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul ABE, autoritățile competente trebuie să notifice ABE dacă se conformează sau intenționează să respecte prezentul ghid sau, în caz contrar, motivele neconformării, până la 7 septembrie 2014. În absența unei notificări până la acest termen, ABE va considera că autoritățile competente nu s-au conformat. Notificările trebuie trimise prin transmiterea formularului prevăzut în secțiunea 5 la compliance@eba.europa.eu cu referința „EBA/GL/2014/05”. Notificările trebuie trimise de persoane care au competența necesară pentru a raporta conformitatea în numele autorităților competente din care fac parte.

Notificările vor fi publicate pe site-ul ABE, în conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul ABE.

Titlul I – Domeniul de aplicare și principii generale

1. Domeniul de aplicare

1. Prezentul ghid se aplică:

- a. instituțiilor inițiatoare care intră sub incidența articolelor 243 și 244 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- b. autorităților competente.

2. Instituțiile inițiatoare trebuie să aplice (i) cerințele generale prevăzute în prezentul ghid pentru toate tranzacțiile în legătură cu care se susține un transfer semnificativ al riscului (*significant risk transfer* – „SRT”) în conformitate cu articolul 243 sau 244 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și (ii) cerințele specifice prevăzute în prezentul ghid pentru realizarea SRT către părți terțe, în conformitate cu articolul 243 alineatul (4) sau 244 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

3. Autoritățile competente trebuie să aplice prezentul ghid în următoarele situații:

- a. atunci când identifică acele tranzacții de securitizare în legătură cu care nu se consideră că riscul de credit a fost transferat chiar dacă tranzacțiile îndeplinesc oricare dintre condițiile de la articolul 243 alineatul (2) sau articolul 244 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- b. atunci când evaluează conformitatea unei instituții inițiatoare cu cerințele generale ale ghidului pentru toate tranzacțiile în legătură cu care se susține SRT în conformitate cu articolul 243 sau 244 din Regulamentul (UE) nr. 575/213;
- c. atunci când evaluează conformitatea unei instituții inițiatoare cu cerințele de la articolele 243 alineatul (4) și 244 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

4. Pe lângă datele care trebuie să fie prezentate ABE în conformitate cu articolele 243 alineatul (6) și 244 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să transmită ABE, anual, date privind tranzacțiile evaluate în conformitate cu punctul 3(1) din prezentul ghid, utilizând modelul din anexa 1.

2. Principii generale

1. Îndeplinirea condițiilor stabilite la literele (a) sau (b) fie de la articolul 243 alineatul (2), fie de la articolul 244 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 dă dreptul instituției inițiatoare a unei securitizări tradiționale să excludă respectivele expuneri securitizate de la calculul cuantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, al cuantumurilor

pierderilor așteptate și dă dreptul instituției inițiatore a unei securitizări sintetice să calculeze cuantumul ponderat la risc ale expunerilor și, după caz, cuantumul pierderilor așteptate aferente expunerilor securitizate în conformitate cu articolul 249 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în afara cazului în care autoritatea competentă decide, de la caz la caz, că un nivel semnificativ al riscului de credit nu a fost transferat către părți terțe sau oricare dintre condițiile de la articolele 243 alineatul (5) sau articolul 244 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 nu sunt îndeplinite cu privire la securitizarea respectivă.

2. Autoritățile competente trebuie să se asigure că există proceduri pentru identificarea acestor tranzacții de securitizare care trebuie, fără a aduce atingere conformității cu literele (a) sau (b) de la articolul 243 alineatul (2) sau articolul 244 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, să facă obiectul unei analize suplimentare efectuate de către autoritatea competentă în conformitate cu titlul III din prezentul ghid, pentru a se evalua dacă s-a realizat într-adevăr un transfer corespunzător al riscului de credit către părți terțe prin tranzacția respectivă.
3. Condițiile realizării SRT către părți terțe trebuie să fie îndeplinite în mod continuu.
4. Instituțiile inițiatore trebuie să evalueze nivelul de încredere pe care îl acordă evaluărilor externe ale creditului în analiza lor cu privire la tranzacțiile în legătură cu care se susține SRT și relația între aceste evaluări externe ale creditului și evaluările interne ale creditului.

Titlul II - Criteriile pe care le au la dispoziție autoritățile competente în cazul aplicării articolului 243 alineatul (2) sau articolului 244 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013

3. Criteriile care determină când o autoritate competentă trebuie să efectueze o analiză cuprinzătoare a SRT în cazul aplicării articolului 243 alineatul (2) sau articolului 244 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013
1. În ceea ce privește acele tranzacții de securitizare care îndeplinesc condițiile pentru realizarea SRT în conformitate cu litera (a) sau litera (b) de la articolul 243 alineatul (2) sau articolul 244 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să efectueze o analiză cuprinzătoare a SRT în conformitate cu titlul III, punctele 4-10 din prezentul ghid, atunci când se aplică oricare dintre următoarele circumstanțe cuprinse în lista neexhaustivă de mai jos:
 - a. Anumite informații indică faptul că este posibil ca densitatea tranșelor unei securitizări care sunt utilizate ca tranșe relevante pentru a demonstra SRT în conformitate cu articolul 243 alineatul (2) sau articolul 244 alineatul (2) din

Regulamentul (UE) nr. 575/2013 să nu fie suficientă pentru a se presupune un SRT corespunzător către părți terțe în ceea ce privește (i) profilul special de risc de credit și (ii) cuantumul ponderat la risc ale expunerilor corespunzătoare expunerilor securitizate aferente securitizării respective.

- b. Există îndoieli privind adecvarea unei anumite evaluări a creditului efectuată de o ECAI.
- c. Pierderile înregistrate de expunerile securitizate în perioadele anterioare sau alte informații indică faptul că:
 - i. Estimarea întemeiată a unei instituții cu privire la pierderea așteptată aferentă expunerilor securitizate până la scadența tranzacției în conformitate cu litera (b) de la articolul 243 alineatul (2) sau articolul 244 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 poate fi prea scăzută pentru a se considera că un nivel semnificativ al riscului de credit a fost transferat către părți terțe. Trebuie să fie luată în considerare scadența totală a tranzacției, inclusiv potențiala existență a unei marje în exces.
 - ii. Marja cu care pozițiile de securitizare care ar fi supuse unei deduceri din fondurile proprii de nivel 1 de bază sau unei ponderi de risc de 1250% depășește estimarea întemeiată a pierderii așteptate până la scadența tranzacției poate fi prea scăzută pentru a se considera că un nivel semnificativ al riscului de credit a fost transferat către părți terțe.
- d. Costurile ridicate înregistrate de instituția inițiatoare pentru a transfera riscul de credit către părți terțe printr-o anumită securitizare indică faptul că SRT obținut în mod formal în conformitate cu litera (a) sau litera (b) fie de la articolul 243 alineatul (2), fie de la articolul 244 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 poate fi în realitate afectat de costul ridicat al acestui transfer al riscului de credit.
- e. O instituție inițiatoare intenționează să demonstreze efectuarea unui SRT către părți terțe în conformitate cu litera (a) sau litera (b) fie de la articolul 243 alineatul (2), fie de la articolul 244 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în absența unui rating efectuat de o ECAI pentru tranșele relevante.
- f. Tranzacții de securitizare ale portofoliilor de tranzacționare.
- g. Tranzacții de securitizare cu opțiuni de cumpărare și de vânzare altele decât acele opțiuni considerate a nu afecta transferul efectiv al riscului de credit în conformitate cu punctele 5(2), 5(3) și 5(4) din prezentul ghid.

Titlul III – Cerințe pentru autoritățile competente în cazul aplicării articolului 243 alineatul (4) sau articolului 244 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în cazul aplicării articolului 243 alineatul (2) sau articolului 244 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 atunci când se aplică oricare dintre circumstanțele prevăzute la titlul II

4. Evaluarea dimensiunii transferului riscului de credit

1. Autoritățile competente trebuie să evalueze documentația și dovezile prezentate de instituția inițiatoare în legătură cu securitizarea pentru a stabili dacă a fost transferat un risc de credit corespunzător către părți terțe și să solicite informații suplimentare, atunci când este necesar pentru efectuarea evaluării. Autoritățile competente trebuie să acorde o atenție deosebită, printre altele, următorilor factori, după caz:
 - a. cuantumul ponderat la risc ale expunerilor și, după caz, cuantumul pierderilor așteptate calculate pentru expunerile securitizate înainte de securitizare și cuantumul corespunzător pentru tranșele transferate și reținute de instituția inițiatoare după securitizare;
 - b. în ceea ce privește demonstrarea de către instituțiile inițiatoare a SRT în conformitate cu articolul 243 alineatul (4) sau articolul 244 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, metodele utilizate pentru a demonstra că riscul de credit care a fost transferat este corespunzător posibilei reduceri a cerințelor de fonduri proprii;
 - c. atunci când instituția inițiatoare a utilizat modele interne pentru a demonstra că a fost transferat un nivel semnificativ al riscului de credit, dacă aceste modele sunt suficient de solide, iar atunci când au fost utilizate modele externe, dacă aceste modele au fost integrate în procesele curente ale instituției inițiatoare și dacă instituția inițiatoare are o înțelegere adecvată a modului în care operează modelul și a ipotezelor care stau la baza acestuia;
 - d. dacă instituția inițiatoare a utilizat ipoteze specifice de simulare a condițiilor de criză cu privire la portofoliul de active-suport, adecvarea acestor ipoteze și modul în care aceste ipoteze și pierderile rezultate proiectate se raportează la cele utilizate pentru testele de criză efectuate în scopul supravegherii sau la alte surse empirice de astfel de date, precum agențiile de rating.
2. Autoritățile competente trebuie să analizeze dacă instituția inițiatoare are suficiente cunoștințe cu privire la activele-suport pentru a putea efectua o analiză adecvată a

transferului riscului de credit și trebuie, de asemenea, să analizeze dacă există un risc idiosincratic al portofoliului care nu este surprins de evaluarea riscului de credit sau calculele de capital efectuate de instituția inițiatoare. Riscul idiosincratic trebuie să fie surprins prin ipoteze mai conservatoare decât un scenariu standard „de bază”. Acest conservatism trebuie să urmărească surprinderea riscului idiosincratic care poate corespunde unui scenariu de „simulare de criză”, dacă este cazul.

3. În cazul în care instituția inițiatoare se bazează pe formula reglementată pentru a-și determina cerințele de fonduri proprii post-securitizare, autoritățile competente trebuie să analizeze cât de sensibile sunt cerințele de fonduri proprii ale pozițiilor din securitizare reținute ale instituției inițiatoare la modificările parametrilor IRB. Dacă cerințele de capital ale pozițiilor din securitizare reținute sunt foarte sensibile la modificări mici ale acestor parametri, este mai puțin probabil ca un risc corespunzător de credit să fi fost transferat.

5. Evaluarea caracteristicilor structurale

1. Autoritățile competente trebuie să evalueze dacă într-o tranzacție există caracteristici structurale care ar putea afecta transferul presupus al riscului de credit către părți terțe, precum clauzele de răscumpărare opționale sau alte acorduri contractuale care în cazul tranzacțiilor de securitizare tradiționale sporesc probabilitatea ca activele să fie readuse în bilanțul instituției inițiatoare sau în cazul securitizărilor sintetice sporesc probabilitatea ca protecția creditului să înceteze înainte de scadența tranzacției.
2. Pentru securitizările tradiționale, doar următoarele opțiuni de cumpărare acordate instituțiilor inițiatoare nu trebuie considerate de către autoritățile competente a afecta transferul efectiv al riscului de credit, cu condiția ca aceste opțiuni de cumpărare să nu confere unei instituții inițiatoare dreptul de a răscumpăra de la destinatarul transferului expunerea transferată anterior pentru a realiza profiturile aferente sau să oblige instituția inițiatoare să își asume din nou riscul de credit transferat:
 - a. opțiunile de cumpărare de reglementare sau opțiunile de cumpărare aferente impozitelor care pot fi exercitate doar dacă există modificări ale cadrului legal sau de reglementare care au un impact asupra conținutului relației contractuale a respectivei tranzacții de securitizare sau care afectează distribuția profiturilor economice pe care le obține din tranzacția de securitizare respectivă oricare dintre părțile la tranzacție;
 - b. opțiunile de solicitare a stingerii securitizării care îndeplinesc condițiile menționate la articolul 243 alineatul (5) litera (f) din CRR.

Pentru tranzacțiile sintetice, orice opțiuni de cumpărare care îndeplinesc criteriile stabilite la punctul 5(2)(a) sau 5(2)(b) nu este necesar să fie analizate de autoritățile competente.

3. În plus și pentru a evita orice incertitudine, pentru tranzacțiile de securitizare tradiționale, orice opțiune acordată investitorilor în securitizare, cu excepția opțiunilor care pot fi

exercitate doar în cazul încălcărilor contractuale de către instituția inițiatoare, trebuie să fie analizate de autoritățile competente ca împiedicând un inițiator să realizeze un transfer efectiv al riscului de credit.

4. Pentru securitizările sintetice, orice opțiune acordată investitorilor în securitizare sau furnizorilor de protecție a creditului care pot fi exercitate doar în cazul încălcărilor contractuale de către alte părți implicate în tranzacție nu trebuie să fie considerate de către autoritățile competente a împiedica o instituție inițiatoare să realizeze transferul efectiv al riscului de credit, cu condiția îndeplinirii cerințelor de la articolul 244 alineatul (5) litera (c) din CRR. Toate celelalte opțiuni acordate investitorilor în securitizare sau furnizorilor de protecție a creditului trebuie să fie evaluate de către autoritățile competente, deoarece pot genera cerințe suplimentare de fonduri proprii din cauza neconcordanței scadențelor.
5. Autoritățile competente trebuie să analizeze dacă instituția inițiatoare a răscumpărat în trecut tranzacții pentru protejarea investitorilor și dacă normele privind suportul implicit, astfel cum se specifică la articolul 248 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 au fost respectate de către instituția inițiatoare pentru a asigura transferul efectiv al riscului.
6. Atunci când tranzacțiile includ perioade de completare, autoritățile competente trebuie să analizeze criteriile de eligibilitate pentru activele din portofoliul-suport și să ia în considerare nivelul minim și nivelul maxim de calitate a creditului a activelor eligibile și să analizeze dacă activele pot fi substituite în structură în vederea protejării investitorilor împotriva pierderilor simultan cu creșterea riscului de credit pentru instituția inițiatoare, pentru a se asigura că riscul a fost efectiv transferat.
7. Autoritățile competente trebuie să analizeze dacă tranzacțiile nu includ la inițiere vreun mecanism care reduce quantumul transferului riscului de credit de la instituția inițiatoare către părți terțe în mod disproporționat în timp.

6. Neconcordanțe între protecția creditului și activele-suport pentru securitizările sintetice

1. Autoritățile competente trebuie să analizeze dacă există neconcordanțe ale scadențelor sau monedelor între protecția oferită și activele-suport. În ceea ce privește scadența protecției, autoritățile competente trebuie să analizeze dacă clauzele de răscumpărare opțională sau alte caracteristici ar putea reduce scadența protecției în practică, precum și legătura dintre o astfel de situație și termenul preconizat de nerambursare pentru portofoliul de active.
2. Autoritățile competente trebuie să analizeze neconcordanțele de scadență pentru tranzacțiile unde portofoliile de active se pot completa pe măsură ce instituțiile inițiatoare pot introduce pentru înlocuire active cu scadențe mai lungi către finalul perioadei de protecție, ceea ce sporește orice neconcordanță în ceea ce privește scadențele.

3. Autoritățile competente trebuie să evalueze neconcordanțele de monedă pentru tranzacțiile în care portofoliile de active conțin un profil de monedă diferit față de datorii. Atunci când apar astfel de neconcordanțe, trebuie să se aplice ajustări prudente capitalului eliberat în conformitate cu punctele de vedere ale autorităților competente. Instrumentele de diminuare a riscului, precum swapurile pe valută, trebuie să fie evaluate în ceea ce privește adecvarea în termeni de sold care face obiectul swapului, durata respectivului swap și orice elemente declanșatoare contingente.

7. Aspecte legate de protecția creditului pentru securitizările sintetice

1. Atunci când securitizarea se realizează în mod sintetic, utilizând instrumente financiare derivate de credit sau o garanție, autoritățile competente trebuie să se asigure că protecția creditului îndeplinește toate cerințele relevante stabilite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și oferă suficientă certitudine a plății pentru a nu afecta transferul riscului de credit. Dacă protecția creditului este finanțată, contractele de garanție reală trebuie să fie analizate, inclusiv în ceea ce privește îndeplinirea tuturor cerințelor relevante stabilite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru protecția finanțată a creditului. Dacă protecția creditului este nefinanțată, autoritățile competente trebuie să analizeze dacă sunt instituite măsuri adecvate pentru asigurarea plății fără întârziere.
2. Autoritățile competente trebuie să analizeze evenimentele de credit care sunt acoperite de protecția creditului obținută (de exemplu, dacă aceasta include evenimente de credit standard, precum falimentul, neplata sau restructurarea creditelor).
3. Dacă primele plătite furnizorilor de protecție a creditului nu sunt recunoscute în contul de profit și pierderi al instituției inițiatoare, autoritățile competente trebuie să analizeze dacă primele plătite furnizorilor de protecție a creditului sunt excesiv de mari, astfel încât SRT să fie afectat. Această situație poate fi analizată în mai multe moduri, precum prin examinarea primelor plătite în comparație cu (i) randamentul portofoliului de active sau (ii) pierderile pe care le acoperă protecția sau (iii) ratele pe piața concurențială sau (iv) o combinație a acestor diverși factori. Autoritățile competente trebuie să analizeze, de asemenea, dacă există alte caracteristici ale tranzacției, în afara primelor, precum comisioanele, care majorează efectiv costul protecției oferite astfel încât transferul riscului de credit va fi afectat.
4. Atunci când primele sunt plătite în avans sau nu sunt legate de pierderile din portofoliul de active pe care le acoperă protecția sau care sunt garantate în alt mod, autoritățile competente trebuie să analizeze dacă acest lucru reduce dimensiunea transferului riscului de credit.

8. SRT către părți terțe

1. Autoritățile competente trebuie să evalueze dacă este transferat un nivel semnificativ al riscului de credit către părți terțe care nu au o legătură cu instituția inițiatore într-un mod care ar putea să afecteze transferul riscului de credit. Autoritățile competente trebuie să analizeze orice legătură relevantă între investitori sau furnizorii de protecție a creditului și instituția inițiatore, precum și dacă instituția inițiatore oferă părților terțe o finanțare semnificativă atunci când realizează evaluarea SRT.

9. Ratingurile de credit

1. Atunci când o instituție inițiatore utilizează metoda bazată pe ratinguri, astfel cum se specifică la articolul 261 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru a calcula cerințele de fonduri proprii pentru expunerile sale la o securitizare, autoritățile competente trebuie să analizeze dacă agenția de rating de credit aleasă deține experiența și expertiza necesară în ceea ce privește clasa de active care beneficiază de rating, în măsura în care autoritățile competente au cunoștință de acest lucru.

10. Politicile interne pentru evaluarea transferului riscului de credit și SRT

1. Autoritățile competente trebuie să analizeze dacă instituția inițiatore a instituit politici interne adecvate pentru realizarea propriilor sale evaluări cu privire la transferul riscului de credit și SRT. Aceste politici trebuie să includă nu numai o evaluare inițială a tranzacției, atunci când instituția inițiatore urmărește, pentru prima oară, excluderea expunerilor securizate din calculul quantumurilor ponderate la risc ale expunerilor și, după caz, al pierderilor așteptate, ci trebuie să analizeze și evaluările continue ale SRT pe parcursul duratei de viață a tranzacției.

Titlul IV – Cerințe pentru instituțiile inițiatore

Partea 1 – Cerințe generale pentru toate tranzacțiile cu privire la care se susține SRT în conformitate cu articolele 243 și 244 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013

11. Cerințe referitoare la SRT

1. Instituțiile inițiatore trebuie să furnizeze autorităților competente toate informațiile solicitate referitoare la securitizările în legătură cu care intenționează să demonstreze SRT, astfel încât autoritățile competente să poată efectua evaluarea SRT către părți terțe, astfel cum se specifică la titlurile I-III din prezentul ghid.

2. Instituțiile inițiatoare trebuie cel puțin să notifice autoritatea competentă cu privire la orice securitizare pentru care intenționează să demonstreze SRT care nu este similară ca structură și compoziție a portofoliului cu tranzacțiile anterioare notificate de instituție.

12. Guvernanța și politicile referitoare la evaluările SRT

1. Instituțiile inițiatoare trebuie să instituie un proces de guvernanță pentru evaluarea tranzacțiilor cu privire la care se susține SRT. Acest proces trebuie să includă detalii ale comitetelor relevante, orice proceduri interne de aprobare și dovezi privind implicarea adecvată a părților interesate, precum și o pistă adecvată, care poate fi auditată, de documentație.
2. Instituțiile inițiatoare trebuie să dispună de sisteme și mecanisme de control adecvate în legătură cu SRT prin securitizare, inclusiv pentru monitorizarea curentă a cerințelor SRT, cel puțin trimestrial, pe parcursul întregii perioade de scadență a tranzacțiilor relevante.
3. Instituțiile inițiatoare trebuie să instituie politici și metodologii care asigură conformitatea permanentă cu toate cerințele SRT în conformitate cu articolele 243 și 244 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Partea 2 – Cerințe specifice pentru instituțiile inițiatoare în vederea conformității cu articolul 243 alineatul (4) sau articolul 244 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013

13. Gestionarea riscurilor și autoevaluarea

1. Instituțiile inițiatoare trebuie să instituie politici și metodologii care să asigure că eventuala reducere a cerințelor de fonduri proprii obținute de instituțiile inițiatoare prin securitizare este justificată de un transfer corespunzător al riscului de credit către părți terțe.
2. Politicile instituțiilor inițiatoare în materie de SRT trebuie să facă parte din strategiile mai ample ale acestora privind alocarea capitalului. În special, politicile instituțiilor inițiatoare cu privire la transferul riscului de credit și SRT către părți terțe trebuie să specifice modul în care tranzacțiile cu privire la care se susține SRT se încadrează în strategiile generale de gestionare a riscurilor și alocarea internă a capitalului ale instituțiilor inițiatoare.
3. Instituțiile inițiatoare trebuie să realizeze o evaluare a riscurilor implicate cu privire la orice potențială tranzacție cu privire la care se susține SRT, inclusiv o evaluare a riscului activelor-suport, o evaluare a structurii securitizării înseși, având în vedere riscul de credit al tranșelor și alți factori relevanți care afectează substanța transferului riscului de credit.
4. Atunci când efectuează evaluarea SRT, instituțiile inițiatoare trebuie, de asemenea, să analizeze dacă eventuala reducere a cerințelor de fonduri proprii este compatibilă cu

transferul economic al riscului de credit realizat, de exemplu prin compararea efectelor securitizării asupra capitalului economic al instituției inițiatoare și asupra cerințelor de fonduri proprii ale instituției inițiatoare.

5. Instituțiile inițiatoare trebuie să analizeze dacă pot face față, dintr-o perspectivă prudentă, primelor care trebuie plătite în cadrul tranzacțiilor respective având în vedere câștigurile, capitalul și situația financiară generală a acestora.

14. Alte cerințe

1. Instituțiile inițiatoare trebuie să utilizeze metode și proceduri adecvate pentru evaluarea și demonstrarea SRT.
2. Instituțiile inițiatoare trebuie să evalueze pierderea așteptată (*expected loss* - EL) și pierderea neașteptată (*unexpected loss* – UL) ale activelor securitizate pe parcursul întregii perioade de scadență a tranzacției, atunci când efectuează o evaluare SRT.
3. Instituțiile inițiatoare trebuie să ia în considerare structura tranzacției și caracteristicile structurale ale securitizării, de exemplu dacă tranzacția este în numerar sau sintetică, orice tehnici de acoperire a riscului sau neconcordanțe ale scadențelor, dacă există.
4. Pentru a identifica acești factori care pot afecta transferul riscului de credit și SRT către părți terțe, instituțiile inițiatoare trebuie să evalueze gradul de diminuare a riscului de credit sau de transfer al riscului de credit pentru o tranzacție, luând în considerare, printre alții, factori precum următorii, în măsura aplicabilă:
 - a. O comparație a cuantumului actualizat al primelor și a altor costuri încă nerecunoscute în fondurile proprii în raport cu pierderile expunerilor protejate, în mai multe scenarii de simulare a condițiilor de criză;
 - b. Stabilirea prețurilor tranzacției în raport cu prețurile pieței, inclusiv analiza adecvată a plății primelor;
 - c. Calendarul plăților în cadrul tranzacției, inclusiv potențialele nesincronizări între constituirea de provizioane de către instituția inițiatoare pentru expunerile protejate sau reducerea acestora și plățile efectuate de vânzătorul protecției;
 - d. O examinare a datelor aplicabile clauzelor de răscumpărare pentru a evalua durata probabilă a protecției creditului obținută în raport cu potențialul calendar al pierderilor viitoare aferente expunerilor protejate;
 - e. O evaluare a riscului de credit al contrapărții, în special o analiză a posibilității ca anumite circumstanțe să conducă la dependența sporită a instituției inițiatoare de contrapartea care furnizează protecția creditului în același timp cu diminuarea capacității contrapărții respective de a-și îndeplini obligațiile;

- f. Natura legăturii dintre diferitele entități implicate în tranzacție (inițiator, intermediar, investitori, vânzătorul protecției etc.);
- g. Existența unor forme implicite de îmbunătățire a calității creditului;
- h. Densitatea tranșelor mezanin și de rang inferior în raport cu profilul riscului de credit al expunerilor-suport; și
- i. O evaluare a riscului de credit al activelor-suport: aceasta se poate realiza prin aplicarea testelor de simulare a condițiilor de criză a activelor-suport, o evaluare a profilului de plăți al expunerii la riscul de credit al activelor-suport, evaluarea principalilor factori de risc de credit (respectiv, LGD, PD, EAD etc.).

Titlul V- Dispoziții finale și punere în aplicare

Autoritățile naționale competente trebuie să pună în aplicare prezentul ghid încorporându-l în procedurile lor de supraveghere în termen de șase luni de la adoptare. Ulterior, autoritățile naționale competente trebuie să se asigure că instituțiile respectă integral ghidul pentru toate tranzacțiile încheiate după adoptarea acestuia.

Anexa 1 – Model de raportare pentru autoritățile competente

Numele autorității competente	Tranzacția X
Data evaluării ANS:	ZZ/LL/AAAA
Rezultatul evaluării ANS:	
CRR – articol aplicat:	<243(2), 243(4), 244(2), 244(4)>
Motive pentru evaluarea cuprinzătoare:	<Ghid titlul II punctul 1, altele>
Opțiuni de cumpărare ale inițiatorilor incluse în tranzacție:	<da, nu>
Tip garanție:	{RMBS, CMBS, împrumuturi studenți, împrumuturi persoane juridice, împrumuturi cu grad mare de îndatorare, împrumut CRE, finanțarea comerțului etc.}
Moneda de referință („Ccy”):	
Valoare notională a tranzacției (în Ccy):	mm
Active ponderate la risc (RWA) pre-securitizare (în Ccy):	mm
Deduceri de capital pre-securitizare (în Ccy):	mm
Echivalent RWA al deducerilor de capital pre-securitizare (în Ccy):	= Deduceri de capital pre-securitizare (în Ccy) / 8%
Total echivalent RWA pre-securitizare (în Ccy):	= Echivalent RWA al deducerilor de capital pre-securitizare (în Ccy) + RWA pre-securitizare (în Ccy)
RWA post-securitizare la tranșele reținute (în Ccy):	mm
Deduceri de capital post-securitizare (în Ccy):	mm
Echivalent RWA al deducerilor de capital post-securitizare (în Ccy):	= Deduceri de capital post-securitizare (în Ccy) / 8%
Total echivalent RWA post-securitizare (în Ccy):	= Echivalent RWA al deducerilor de capital post-securitizare (în Ccy) + RWA post-securitizare la tranșele reținute (în Ccy)
Reduceri RWA urmărite (în Ccy):	Total echivalent RWA pre-securitizare (în Ccy) – Total echivalent RWA post-securitizare (în Ccy)
Reduceri RWA urmărite (în %):	Reduceri RWA urmărite (în Ccy) / Total echivalent RWA pre-securitizare (în Ccy)
Tranșa care suportă prima pierdere (în Ccy):	mm
Tranșa care suportă prima pierdere (în %):	%
Tranșa care suportă prima pierdere reținută?:	
% Tranșa care suportă prima pierdere reținută:	%
Tranșa mezanin (în Ccy):	mm
Tranșa mezanin (în %):	%
Tranșa mezanin reținută?:	
% Tranșa mezanin reținută:	%
Tranșa cu rang superior (în Ccy):	mm
Tranșa cu rang superior (în %):	%
Tranșa cu rang superior reținută?:	
% Tranșa cu rang superior reținută:	%
Nivel minim de pierdere pentru riscul vândut (%):	%
Nivel maxim de pierdere pentru riscul vândut (%):	%
Dimensiunea de referință a portofoliului (în Ccy):	mm
EL (în Ccy):	mm
EL (în %):	= EL / Dimensiunea de referință a portofoliului
EL+UL (în Ccy):	mm
EL+UL (în %)	(EL+UL) / Dimensiunea de referință a portofoliului
Transfer al riscului susținut de instituția inițiatoare (%):	%
Informații de ordin calitativ privind evaluarea	ANS trebuie să includă informații descriptive privind evaluarea SRT și considerentele principale pentru aprobare, inclusiv referitor la caracteristicile structurale

Numele autorității competente

Tranzacția X

(inclusiv opțiunile de cumpărare ale inițiatorului),
aspecte legate de securitizările sintetice, SRT către părți
terțe, ratinguri de credit etc.
(dacă este relevant)
